

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

omarbejdet efter La Donna del lago ved
Johan Ludvig Heiberg ; udgivet af Ferdinand
Printzlau ; med Musik af Rossini.

Titel | Title:

Pigen ved Søen : Syngespil i tre Acter

Alternativ titel | Alternative title:

La Donna del lago.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Jens Hostrup Schultz, 1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

66 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



Figen ved Søen.

Syngespil i tre Acter,

med Musik af Rossini.

Omarbejdet efter La Donna del lago

ved

Johan Ludvig Heiberg.

Udgivet af Ferdinand Pringlau.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Høstrup Schultz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1828.



Wigen ved Søen.

Syngespil i tre Acter.

Opføres første Gang paa det Kongelige Theater
Tirsdagen den 29^{de} Januar 1828,

i Anledning af Hans Majestæt Kongens
høie Fødselsdag.

Personerne.

Jacob den Femte, Konge af Skotland. (Forekommer under Navn af Jægeren Hubertus).

Douglas, en Landflygtig, forhenværende Lord af Bothwell.

Elna, hans Datter.

Malcolm, en ung skotsk Adelsmand.

Rodrik, Hovedsmand for de oprørske Clan-Alpinere.

Margarita, en Clan-Alpinisk Pige, Elnas Veninde.

William, i Tjeneste hos Douglas.

Bertram, en Hofmand.

En Hyrde.

En Barde.

Chor af Hyrder og Hyrdinder.

Chor af Jægere.

Chor af unge Piger af Elnas Følge.

Chor af Clan-Alpiniske Krigere.

Chor af Barder.

Chor af kongelige Krigsmænd.

Chor af Ribbersmænd og Damer.

Handlingen foregaaer i Skotland, deels i det Clan-Alpiniske District, deels i den kongelige Residens, Stirling.

Förste Act.

Skuepladsen forestiller en Egn ved Bredden af den saakaldte Rattrine=Sø, omgiven af skovbegroede Klipper. Det er i Morgenrøden. Lidt efter lidt bliver det lys Dag.

Første Scene.

Chor af Hyrder og Hyrdinder.

No. 1.

Chor og Cavatina.

Hyrder og Hyrdinder.

See, Dagen stolt sig hæver!
Paa Græsset Duggen hæver;
Den røde Kugle svæver
Hen over Søens den speilklare Bred.
Nu dufter hvert et Blad,
Nu toner Fugleqvad,
Og hvert et Bæsen sig kvæger derved.
I Morgenluftens Bad
Den hele Skabning er styrket og glad.

Anden Scene.

De Forrige. Chor af Jægere, som vise sig paa Høiene
i Baggrunden, og gaae ind i Skoven.

Jægere.

Op, Fingals Søner!
Morgenens lønner,
Morgenens lønner, o Jæger, dit Mod!
(tabe sig lidt efter lidt i Skoven).

Syrder og Syrdinder.

Mens i sit Purpurblod
 Nu Solen smiler,
 Alt paa saa let en Fod
 Syrdinden iler
 Hen under Egens Rod,
 Hvor Hjorden hviler.
 Dagen sig hæver,
 Dugdraaben bæver.
 Nu duster hvert et Blad,
 Nu toner Fugleqvad,
 Og hvert et Bæsen sig kvæger derved.
 I Morgenluftens Bad
 Den hele Skabning er styrket og glad.

(gaae bort til forskjellige Sider).

Jægerne (bag Scenen).

Op, Fingals Sønner!
 Morgenens lønner,
 Sæger, dit Mod!

Tredie Scene.

Elina kommer seilende i en Baad over Søen, og stiger iland.

Elina.

1.

Morgenens spreder Taagen;
 For Solens Glands den flyer.
 Men Kjærlighed er vaagen,
 For det ad Dagen gryer.
 Den svæver om Natten for min Gands,
 Og skaber Dagens Glands.

2.

Solen ved Aften svinder,
 Men stiger snart igjen;

Tidt Bækken sagte rinder,
 Men siden svulmer den.
 Min Elskede kun paa fjerne Dei
 Tilbage vender ei.

(Man hører Waldhorn i det Fjerne).

Men hvad er dette for en Lyd? En dristig,
 En tidlig vaagen Flok af Jægere
 Forfølger alt de caledoniske Hjorte.
 D var min elskte Malcolm med paa Jagten!
 Han er saa kjæk en Jæger vel som Nogen.
 Dog — hvorpaa tænker jeg? Nei, bort med Haabet
 En tapper Ungling, paa sin Ures Bane,
 Forgudet af et Hof, og nær ved Kongen,
 Forlader ei sin Solglands, for at sværme
 Med en landflygtig Pige, der, lig Maanen,
 I Nattens Dunkelhed sin skjulte Dei
 Henvandrer stille, fulgt af Elskovs Drømme.
 Ak! disse Drømme lade mig ei Ro!
 Hver Morgen, naar min korte Søvn er endt,
 Jeg stiger i min Baad, og driver om
 For Strømmens Magt paa denne Sø, med Haabet
 At hist paa fjerne Høie,
 Vil Malcolm eengang møde huldt mit Die.
 Dog nei, o Himmel! lad det aldrig skee!
 Det er for sildigt, jeg er Rodriks Brud.
 Den tappre Rodrik gav min Fader Fristed,
 Da han, forjaget fra Kong Jacobs Hof,
 Tog Flugten til den Clan-Alpiniske Stamme.
 Til Løn derfor han eie skal mit Hjerte —
 Hvad siger jeg? mit Hjerte? nei, min Haand.
 Forstum da, bittre Klage!
 Og du, min Kjærlighed, vend ei tilbage!

(Gaaer ned til Stranden og binder Baaden fast).

Sjerde Scene.

Elina (ved Søen). Hubertus (i Jægerdragt), kommer ned fra en Klippe, uden at see hende.

Hubertus.

Farvel, min Skimmel! hurtig var din Død,
 Men Jægeren forglemmer ei sin Ven,
 Der ofte bar ham paa den stærke Ryg
 Med Lynets Fart i Spor af Hjort og Bilsviin.
 Tilfods jeg nu maa vandre, men hvor finder
 Jeg mine Jægere, som vist mig søge?
 Jeg spiller sagtens et forbovent Spil,
 Allene gaaer jeg paa en fiendtlig Jord,
 Her hvor et oprørske Folk mit Scepter trodser,
 Og Douglas, den Forræder, nærer Flammen.
 Dog — ingen ane vil, at denne Jæger
 Er Kongen, ham hvis Magt dem skal betvinge.
 Hvor her er eensomt! intet Væsen vides,
 Som kunde vise mig paa rette Wei. —
 Dog jo — ved Stranden hist — en yndig Pige —
 Ha hvilken Skjønhed! — Det er vist nok hende,
 Som Rygtet taler om, den Gaadefulde,
 Hvis Navn og Herkomst ingen veed; men ofte
 Man hende seer paa Søen om at flakke.
 Hun nærmer sig.

(Elina kommer tilbage, og studser ved at see Hubertus).

Elina (affides).

En Fremmed!

(Til Hubertus). Hvo er du,

Som vover dig til disse skjulte Steder,
 Hvor hver en Fremmed sig forvilder?

Subertus.

Skjønne!

Jeg er en Jæger. Jeg en Hjort forfulgte;
Da fjerned jeg mig bort fra hines Flok,
Dg tabte Sporet. I en Afgrund styrted
Min Ganger ned, og var paa Stedet død.
Jeg selv sprang hurtig af, og frælske Livet.
Nu vandrer jeg forvildet om tilfods,
Men gjerne vil jeg saadan mig forvilde,
Dg see min Ganger bløde,
Naar Himlen under mig saa skjönt et Møde.

Elina.

Du hører vist til Hoffet.

Subertus.

Mener du?

Elina.

Sa, thi du smigrer.

Subertus.

Nei, det er ei Smiger.

Elina.

Jeg vil ei efterforske, hvo du er,
Jeg veed dog om dig alt hvad jeg forlanger.

Subertus.

Hvad veed du da?

Elina.

Jeg veed, du fared vild,
Dg det er hver en Clan-Alpiners Pligt,
At tage gjæstfrit mod forvildet Vandrer.
Betroe dig til min Baad. See, hist man skimter
En D, som hæver sig i Søens Midte;
Der er min skjulte, min ukjendte Bolig.
Did bringer jeg dig hen; et Bæger Biin

Skal styrke dig; og naar du vil, saa drager
 Du derfra hen til Søens anden Bred;
 Der vil du finde dig paa kjendte Beie.

Subertus.

Din Godhed rører mig; erkjendtlig tager
 Jeg mod dit Tilbud. Lad os gaae til Baaden,
 Og tillad mig at være Færgemanden.

Elina.

Som du det ønsker; hvis du kun forstaaer det.
 Du tør vel ikke mig betroe dit Liv?
 Men vær ei bange; viid, jeg kjender Brugen
 Af Seil og Roer.

Subertus.

Du vækker min Forundring.
 Siig, er det dig, som Egnen kalder "Pigen
 Ved Søen?"

Elina.

Saa du kjender alt mit Navn,
 Endskjøndt du fremmed er?

Subertus.

Medrette nævner
 Dig Rygtet fremfor nogen anden Gjenstand
 I Egnen her.

Elina.

Man bør ei troe paa Rygter.
 Men følg mig, du er træt, alt Solens Straale
 Hver Klippetop forgylder.

Subertus.

Jeg følger dig; din Godhed mig fortryller.

No. 2.

Duettino.

Elina.

Hen over hine Bølger
Jeg styrer ved mit Roer.

Subertus.

Himmelske! dig jeg følger
I hvert af dine Spoer.

Elina.

Muligt; mit Tilbud lært du finder,
Men hos de skotske Mænd og Qvinder
Gjæstfriheden boer.

Subertus.

Ikke jeg undres, nei o Skjønne!
Men henrykt du mig seer.

Elina.

Saa vær da nu glad! det friske Grønne
Hilser dig venligt, Solen leer.

Subertus.

O Lykke! saa vil du min Fængsel belønne!
Hvad ønsker jeg meer!

(De træde i Baaden, og seile igiennem Søen.)

Semte Scene.

Jægerne komme fra forskjellige Sider ned paa Scenen.

No. 3.

Chor.

Alle.

Subertus!

Subertus! siig, hvor du dig skjuler!

Subertus!

O svar, hvor du dig skjuler!

Marker og Høie,

Grotter og Huler
 Speider vort Die,
 Fylder vort Raab.
 Timerne rinde,
 Ak! men Hubertus
 Ikke vi finde.
 Hubertus! Hubertus!
 Hør, Echo svarer!
 Slukt er vort Haab!

Nogle.

Muligt, han svæver i truende Farer.

Andre.

Lad os fordeles! Vi gaae til Skoven.

De Første.

Vi langs med Søen speide paa Boven.

Alle.

Den som ham finder, dristig og flink,
 Giver os andre hurtig et Bink.

Himmel, som hører Hjerternes Raab,

Lad os nu finde ham, kron du vort Haab!

(De ile bort til forskjellige Sider.)

Stuepladsen forandres til en Sal i Douglas's Bolig paa
 Den. Paa Væggene hænge hans og hans Forfædres
 Vaaben.

Sjette Scene.

Margarita. William.

Margarita.

Hvorledes siger du? Paa denne Dag?

William.

Som sagt, paa denne Dag.

Margarita.

Min Gud! saa hurtigt?

William.

For nogle få Minuter siden lod
 Min Herre kalde mig, og gav Befaling
 At gøre Foranstaltninger til Festen.
 Den tappre Rodrik samler sine Tropper
 Til Krigen mod Kong Jacob, som tyrannisk
 Vil undertvinge dette frie District.
 I dag skal Hæren mønstres; for dens Udsyn
 Elinas Haand forenes skal med Rodriks.
 Derpaa skal dette Dag modtage Helten
 Med festlig Pragt og Bryllupslystighed.

Margarita.

O Himmel! Og Elina, som ei aner,
 At Bryllup er saa nær!

William.

Saa meget bedre!

Saa vil jo Lykken overraske hende.
 Vel maa hun glæde sig; hun faaer tilægge
 Den bedste Helt i vor alpinske Stamme.
 Men jeg maa bort; thi paa en Dag som denne
 Har man ei Tid tilovers.

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Margarita alene.

Margarita.

Arme Pige!

Din tro Veninde dele skal din Smerte;
 O kunde hun kun lette den! — Jeg seer
 At vore Legesøstre sig forsamle,
 Saa festlig smykkede. Maaskee de bringe
 Lykønskning til Elina. Gid kun ikke,

Den hendes Hjerte saarer,
 Og at hun den besvare vil med Taarer!

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Elina. Hubertus.

Elina.

Her er min Bolig; ingen pragtfuld Hvælving;
 Et simpelt Tag, i Ly af Skov og Klipper,
 Dmgjærdet af den dybe Sø, et Fristed,
 Ei let at finde, men som derfor passer
 Til Skjul for den, hvem Himlen har bestemt
 Til ydmyg Wandel, til et stille Liv.

Hubertus.

Nei, ubekjendte Skjønne! nei, du feiler;
 Thi ogsaa jeg kan læse Himlens Billie.
 Den skreven staaer i hvert af disse Træk,
 Af disse Miner, i den Ynde, som
 Ledfager hvert et Ord paa dine Læber.
 Saa mange Fortrin har ei Himlen fremkaldt,
 For i en eensom Sjeldklost dem at skjule.
 Jeg læser: du bestemtes til at glimre
 Ved Skotlands Hof, blandt Rigets første Damer.

Elina.

Du læser feil. — Ved Skotlands Hof? — I Sandhed,
 Du kjender Alphabetet ei. — Men, Herre,
 Und dine trætte Lemmer Hvile; sæt dig,
 Tag Plads!

Hubertus.

Jeg takker dig.

(Seer sig om i Salen, og standser forundret.)

(Affides) Hvad seer jeg! Himmel!

Hvor tyde disse gamle Baaben hen?
 Ha! jeg kan ei bedrage mig! En Ridder
 Af Skotlands ældste Slægt har her sin Bolig.
 Jeg kjender disse Rustninger og Sværd.
 De have kjækt afvæbnet mangt et Hug
 Mod mine Fædres Krone.

Elina.

Fremmede!

Hvi saa forundret? Hvorfor stirrer du
 Med mørke Blikke taus i Salen om?

Subertus.

Jeg har en Anelse.

Elina.

Hvorom?

Subertus.

O Skjønne!

Du som saa gjæstfrit har modtaget mig!
 Vel veed jeg, det er hver en Fremmeds Pligt
 At lade Spørgen eller Fritten fare.
 Men hvis du ei har Grunde til at tie,
 Da siig mig, hvor jeg er, og hvem jeg skylder
 Saa megen Godhed.

Elina.

Vel! jeg vil dig føie.

Dit Ansyn gyder Tillid i min Barm;
 Hvi skulde jeg dit Spørgsmaal ei besvare? —
 Du er hos Douglas, seer i mig hans Datter.

Subertus (farer tilbage.)

Ha! Douglas!

Elina.

Kjender du ham?

Subertus (fatter sig.)

Ja, ved Rygtet.

Elina.

Saa veed du, at han uforstyldt sig paadrog
Kong Jacobs Brede, maatte flye fra Hoffet.

Subertus (haeftig.)

Hvorledes? Uforstyldt?

(fattende sig.) Jeg mener, Rygtet
Beretter, Kongen havde Grund til Brede.

Elina.

Min Fader var den unge Konges Lærer.
De Dyder som nu smykke Skotlands Drot,
Dem skylder han min Fader.

Subertus.

Det er muligt;
Men hvad berettiged ham til, som Lærer,
At holde Prindsen i saa streng en Opsigt,
At fast i Fangenskab han var? Et Naaskud
Var dette kun, for selv at styre Riget.
Var slikt Lord Bothwell værdigt? Og da siden
Hans Løveunge følte Kloen vore,
Og sled sit Buur itu, og skræmmed bort
Den utro Fangevogter, var det værdigt
En Bothwell, her at søge Hjelp og Tilflugt
Blandt Oprørs mænd, at tirre dem mod Kongen,
Og kaste Tvedragts Blus mod Landets Hersker?
Nei uforstyldt er ikke Kongens Brede,
Og aldrig vil han glemme den.

Elina.

O Himmel!

Hvo er du? hvoraf veed du dette?

Subertus.

Rolig,

O skønne Pige! Jeg er kun en Jæger,
 Og hvad jeg veed, det veed jeg blot af Rygtet.
 Maaskee jeg tager feil. Naar dig jeg skuer,
 Selv Tvivlen mig forlader;
 Vist sig en Datter har en ædel Fader.

Elina.

O sig dog

Subertus.

Spørg mig ikke; jeg maa bort.

(affides).

Hvis Douglas kom tilbage; traf mig her,
 Ha! saa var alting tabt!

(til Elina) Hvo nærmer sig?

Elina.

Hvi saa urolig? Mine Legesøstre
 Det er, som bringe mig en Morgenhilsen.

Niende Scene.

De Forrige. Margarita. Chor af unge Piger
 af Elinas Følge.

No. 4.

Chor og Duet.

Chor.

Vær hilset, Dagens Stjerne! dig følger Sang og Spil,
 Thi over festlig Lyst din Glands oprinder;
 Elina Haand og Hjerte til Rodrik skænke vil,
 Og Skjønhed sig med Kraft idag forbinder.

Subertus (affides.)

Ha Rodrik! var det muligt!

Elina (affides.)

O hvilken Qual og Smerte!

Men haab, mit stakkels Hjerte!

Kun Haabet er din Trost.

Subertus (affides.)

Nu fylder Had mit Hjerte,

Fortvivlelse mit Bryst.

Chor.

Vær hilset, &c.

Subertus.

Alt forlovet, o hulde Pige?

Favnet snart af Rodriks Arm?

Elina.

Skulde jeg min Qual dig sige?

Nei, den gjemmes i min Barm.

Subertus.

Svar mig, o svar, du hulde Pige!

Elsker du ham? Jeg næsten tænker,

Rodrik ei dit Hjerte vandt?

Elina.

Ah! jeg bærer andre Lænker,

Dg for evig de mig bandt.

Subertus.

Salig hvo dig seer, dig tænker!

Salig hvo dit Hjerte vandt!

Elina.

Ah! jeg bærer andre Lænker,

Dg for evig de mig bandt.

Subertus (affides.)

Hvilken Lykke! Men tør jeg nære

Haabets Fakkell i dette Bryst?

Ah! et Blik vil snart mig lære,

Om din Himmel skænker Trost.

Elina (affides.)

Hvilken Plage! Jeg tør ei nære

Haabets Fakkell i dette Bryst.

At! for sildigt skal jeg lære,
Himlen skænker ingen Trøst:

Subertus (affides.)

Ha! jeg maa flygte! Tiden er omme;
O, men tilbage snart jeg vil komme.

(Margarita bringer Elina et Bæger Vin.)

Elina

(idet hun rækker det til Subertus.)

Fremmede, modtag Gæstfriheds Bæger!
Vinen dig styrker, forfrisker og qvæger.

Chor

(medens Subertus tømmer Bægeret).

Vær os velkommen, fremmede Mand!
Himlen beskytte dig her i vort Land!

Subertus (til Elina.)

Farvel, o Skjønne! jeg maa tilbage,
Ehi mine Venner
Alt vente mig.

Elina.

Lad Margarita dit Fjed ledsage,
Hun Veien kjender,
Og fører dig.

Subertus.

Skjønne! ved din Side
Hvor gjerne blev jeg her!

Elina.

Men du maa vide,
At du Fremmed er.

Subertus.

Ræk mig da Haanden! Ræben mig brænder.
(Kysser hendes Haand.)

Elina (trækker den tilbage.)

Viid, denne Skik ei Høilandet kjender.

Subertus (affides.)

Skilsmisfen falder; Smerten er stor!

Elina (affides.)

O, hvilke Mindet vækker hans Ord!

Subertus (affides.)

Vær stærk, min Sjæl!

Elina (affides.)

Vær stærk, min Sjæl!

Subertus (til Elina.)

Farvel! farvel!

Elina (til Subertus.)

Farvel! farvel!

Begge.

Farvel! farvel!

Subertus (affides.)

O hvilken selsom Lyst

Fylder mit Hjerte!

Salighed i mit Bryst

Kjæmper med Smerte.

Længsel og Kjærlighed

Dele mit Hjerte.

Før jeg min Skjæbne veed,

Seg faaer ei Fred.

Elina (affides.)

O hvilken selsom Lyst

Fylder mit Hjerte!

Mindet mig bringer Trøst,

Bringet mig Smerte.

Længsel og Kjærlighed

Dele mit Hjerte.

Før jeg min Skjæbne veed,

Seg faaer ei Fred.

Subertus.

Farvel da!

Elina.

Gid Lykken maa følge din God!

Farvel da!

Hubertus (affides.)

O Himmel, du styrke mit Mod!

{ Skilsmisfen falder; Smerten er stor!

Elina (affides.)

{ O hvilke Minder vække hans Ord!

Hubertus (affides.)

O hvilken selsom Lyst, 2c.

Elina (affides.)

{ O hvilken selsom Lyst, 2c.

Hubertus (affides.)

{ O hvilken selsom Lyst, 2c.

Begge (til hinanden.)

Farvel da!

(Hubertus og Elina gaae bort til forskjellige Sider, den første fulgt af Margarita, den anden af Eboret).

Tiende Scene.

Efter en kort Pause træder Malcolm langsomt og forsigtigt ind i Salen, og seer sig frygtstomt omkring. Da han mærker, at han er ene, fatter han Mod, og træder frem i Forgrunden.

No. 5.

Recitativ og Cavatina.

Malcolm.

Hellige Sted, hvor min Tilbedte hvæler!

Atter jeg hilser dine Mure. Synet

Dog ei, som før, mig glæder;

Skjælvende jeg din Helligdom betræder.

Her tændtes først min Flamme,

Min Elina, ved dig! Æ, her mit Hjerte,

Fordybet sødt i Drømmen,

Saae Tiden hen at glide

Ved den Tilbedtes, ved den Elstes Side! —

En fiendlig Daage henad Himlen drager;

Ha! den min Sol mig røver!

Ei Paradiset længer vinker,
 Thi min Skjæbne (ha bittre Smerte!)
 Mig skiller fra mit Liv, min Lust, mit Hjerte!

Dig, mit Haab, jeg dig paakalder!
 Elina! du vil mig din Tro bevare.
 Du sig mig:
 Jeg elsker, elsker dig, kun dig!
 Og da i Kampens Fare
 Trøstet og glad jeg falder,
 Lad Overmagt mig dræbe,
 Saa dræbes og mit Gavn.
 Døende stammer min Læbe,
 O min Elina, dit Navn!

I Frygt og Smerte,
 Bespændt af Længsel,
 Er som i Fængsel
 Mit bange Hjerte,
 Naar skilt fra hende,
 Som Hjertet faarer,
 Jeg føler Taarer
 Paa Kinden brænde.
 Mod Nattens Fjerne
 Da Tanken iler,
 Og ingen Stjerne
 Mig venlig smiler.

Elfte! men Livet paany har Glæde,
 Naar Troskab mig fletter Kjærligheds Krands.
 Der kommer nogen. — Himmel! det er hende! —
 Ha, Douglas følger med! — Han skal ei see mig.
 Først maa jeg ene tale med min Elfte,
 Først maa jeg vide, hun min Elskov lønner,
 Og at hun tro mig bliver,
 Før jeg for nogen mig tilkjendegiver.

(træder i Skjul i Baggrunden).

Ellevte Scene.

Malcolm (skjult). Douglas. Elina.

Douglas.

Som sagt, min Datter! Ret en gylden Fremtid
Bereder sig idag for disse Lande.

Kong Jacob er Tyrann, han vil beherske
Den Clan-Alpiniske Stamme, den, hvis Frthed
Saa gammel er som Kongens egen Krone:
Men det skal aldrig skee, saalænge Robrik,
Den Tappreste blandt alle Skotter, lever,
Dg gjør ham kraftig Modstand. Han forsamler
Idag alt vaabendygtigt Mandskab. Hisset
Fra Søens fjerne Bred gjenslyder herligt
Den frigeriske Musik. Velan, min Datter,
Du er bestemt at krone sligt et Værk.
Idag du lægge skal din Haand i Robriks,
Dg Kjærlighedens Flamme
Forjætter os en evig Herskerstamme.

Malcolm (affides).

O Himmel! Sligt jeg høre maa!

Elina.

Min Fader!

Hvorledes? Nu? i sligt et Dieblisk,
Da Landets Sønner sig til Krig bevæbne,
Da Barnet selv i Buggen griber Sværdet,
Dg Alderdommen slæber ved sin Krykke
Sig hen til Leiren, da Trompeten klinger,
Dg Krigsbafunen toner,
Tor Kjærlighed nu flette Myrthekroner?

Malcolm (affides).

Hun er mig tro!

Douglas.

Ha! tom er flig en Udflugt!

Lad din Forstand dig lære:

Du holde bør din Faders Ord i Ære.

No. 6.

U r i e .

Douglas.

Datter! min Willie du følge!

Mit Ord maa dig forpligte;

Aldrig du bør det svigte;

Husk, jeg din Fader er!

Seg vil det ei fordølge,

Din Vaklen gør mig Smerte;

Men kom dog til mit Hjerte,

Endnu jeg har dig kjær.

(Man hører Trompeter langt borte.)

Men hør Trompetens Seiersklang!

Modrik er kommen! o Lykke!

Lad os ham hilse paa vor Gang!

Til Løn skal Helten trykke

Dig til sin kjække Barm.

Naar Krigsmusiken gjalder,

Min gamle Kraft mig kalder,

Da glemmer jeg min Alder,

Fornyget er min Arm.

(Gaaer)

Tolvte Scene.

Elina. Malcolm.

Elina.

Skal jeg mit Løfte bryde?

Skal jeg min Fader eller Hjertet lyde?

Malcolm (træder frem).

Det sidste, min Elina!

Elina.

Malcolm! Himmel!

Du her?

Malcolm.

Vel maa det undre dig, min Elskte!
Men kan ei du tilgive mig min Brøde,
Saa findes ei Tilgivelse for mig.

Elina.

Malcolm! hvad har du gjort?

Malcolm.

Jeg er Forræder
Mod Kongen, mod min Herre. See, jeg bringer
En Skare tappre Krigere til Rodrik;
Min egen Arm jeg bringer ham. Kun Elskov
Tilgive kan hvad min Fornuft fordømmer.
D slut heraf, hvor stærk min Elskov er!
I blodig Kamp, ved uhørt Krigersdaad,
Jeg vinde vil min Brud, hvad eller falde
Med Staalet i mit Hjerte,
Udaandende med Livet al min Smerte.

Elina.

Min Malcolm!

Malcolm.

D dit Ord, dit Blik mig spaaer,
At du mig elsker, at du mig tilgiver.
Viid, min Elina, mine tappre Mænd
Staae skjulte hisset i en ukjendt Fjeldkloft,
Dg vente paa mit Bink; ei nogen her
Har mindste Nys derom. Jeg maatte vide,
Før jeg til Kampen gaaer for Rodriks Ære,
Med mine tappre Skarer,
At min Elina Trostaa mig bevarer.

Elina.

Min Malcolm! ja, jeg er dig tro til Døden!
Men sværg nu mig det samme!

Malcolm.

Til Døden vare skal min Elskovs Flamme!

No. 7.

Duettino.

Elina.

Elfte! dit Løfte du gav;
Dets Magt forene vil os To.
Ja, til min tause Grav
Jeg er min Eed, jeg er mit Hjerte tro.

Malcolm.

Elfte! 2c.

Begge.

Elfte! du Løftet gav;
Det binde vil os To.
Ja, til min tause Grav,
Jeg er min Eed, jeg er mit Hjerte tro.
Min Elfte!
Ja, til min 2c.

(De gaar.)

Skuepladsen forandres til en stor Slette, omgivet af høje
Bjerge. Langt borte seer man Katrine = Søen fra en
anden Side.

Trettende Scene.

Chor af Clan-Alpinske Krigere. Rodrik træder dem
imøde, og modtages af dem med Jubel.

No. 8.

Chor og Arie.

Chor.

En Bjergstrøm lig, som bruser
Med Skum i Dalen ned,

Dg Alt i Galdet knuser,
 Dg river det afsted,
 Saaledes, naar du straaler
 I Spidsen af vor Hær;
 Den ingen Modstand taaler,
 Dg Seiren sikker er.
 Held os! til Kamp, til Lykke
 Fører os fjæf din Arm.
 Lauren dig snart skal smykke
 Ved din Glina's Barm.

Rodrik.

Følger mig da, I Kjære,
 For hvem jeg Veien baner!
 Til Fædrelandets Ære
 Trompeten kalder os.
 Naar eders tappre Hænder
 Svinge Sværd og Faner,
 En hellig Gnift os tænder,
 Vi hyde Faren Trods.

Følger mig, Kjære!
 Til Fædrelandets Ære
 Trompeten kalder os.

Chor.

En hellig Gnift os tænder,
 Vi hyde Faren Trods.
 Trompeten kalder os.

Rodrik.

Men hvor tøver du, min Lykke,
 Du som styrke vil min Arm?
 Skal jeg aldrig, af! aldrig trykke
 Dig, Glina, til min Barm?

Chor.

Lauren dig snart skal smykke
 Ved din Glina's Barm.

Rodrik.

Naar min Kjærlighed mig smiler,

Gaaer jeg glad til blodig Færd,
 Jeg til Kampen bristig iler,
 Seiren lyner paa mit Sværd.

{ Naar min Kjærlighed 2c.
 Chor.
 Kjærligheden til dig smiler,
 Seiren lyner paa dit Sværd.

Sjortende Scene.

De Forrige. Douglas.

Douglas.

Vær hilset, unge Ben, hvis Heltemod
 Skal grunde den alpinste Stammes Lykke!
 Mit gamle Hjerte varmer sig paany
 Ved Morgenrøden af din unge Kraft.

Rodrik.

Hav Tak, min ædle Fader, for din Hilsen!
 Gid Himlen understøtte den!

Douglas.

Det vil den!

Lad nu Kong Jacob komme, hvis han vover!
 Her skal han lære: Til vor elskte Frihed
 Gaaer Veien gjennem alle Skotters Hjerter.

Rodrik.

Min Fader! naar dit vise Raad mig leder,
 Naar din Erfarenhed min Arm vil styre,
 Er Fædrelandet frelst.

Douglas.

Det give Himlen!

Rodrik.

Men siig, hvor dvæler min Tilbedte? Kommer
 Hun ikke, for at skjænke ved sit Blik
 Soldaten Mod, og vore Baaben Lykke?

Douglas.

Hun er paa Veien. Utaalmodig iilte
 Seg forud, for at bringe dig min Velkomst.
 Men see, der er hun alt.

Rodrik (til Krigerne).

O mine Venner!

Modtager nu med glade Bivatraab
 Paa Jubelfangens Ringer
 Den Indige, hvis Gunst os Seiren bringer!

Semtende Scene.

De Forrige. Elna. Margarita. Chor af unge
 Piger af Elnas Følge.

No. 9.

Finale.

Chor af Krigerne.

Skjønne Dag! du forkynnder os Lykke,
 Thi os fører den Tapprestes Arm.
 Derfor Lauren vor Rodrik skal smykke
 Ved Elnas, den Elskedes, Barm.

I Skyn blinker

En taaget Glands;

Fingal os vinker

Med Wrens Krands.

O skjønne Dag! du forkynnder os Lykke;
 Til Seiren fører den Tappres Arm.
 Derfor Lauren &c.

Rodrik.

Salige Stund, som fylder
 Med Længsel dette Bryst!
 Min Læbe taus dig hylber,
 Den tollor ei din Lyft.

(Til Elina:)

Hvordan? forsmaaer du min Kjærlighed?
Saa taus du stirrer ned.

Douglas.

Nei, hendes Taushed taler,
Den Hjertets Tilstand maler;
Men Skotlands Piger, som du veed,
Forstumme med huld Blufærdighed.

Elina (affides).

Himmel! vil du forfølge
Mig med din grumme Harm?
Jeg kan ei Smerten dølge,
Som raser i min Barm.

Douglas (til Elina).

Kan dig min Bøn ei røre?
Saa flye min Faderbarm!
Ulydige, som Pligten ei vil høre,
Skjælv for min Bredes Arm!

Rodrik (affides).

Tvivlende Tanker møde:
Mon det er Kjærlighed, hvad eller Harm,
Hoorved hendes Kinder gløde,
Som hæver hendes Barm?

Alle Tre (affides).

Ha! Frygten i min bange Sjæl
For Haabet ikke viger.
En dunkel Taage stiger,
Og skjuler Sorg og Held.
For evig, af! jeg siger
Mit Hjertes Ro Farvel.

Sextende Scene.

De Forrige. Malcolm i Spidsen for sine Krigere.

Malcolm (til Rodrik).

Lad min Kaarde mig her dig bringe!

Mine Tapprer vil følge dig.
 Enten Seiren skal dem bevinge,
 Eller Døden skal hilse mig.
 Fædrelandet skal mig nævne
 Som en værdig, ægte Søn.

(affides).

Giv mig Kraft i dette Stævne,
 Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn!

Elna (affides.)

Jeg ham seer! o grumme Stævne!

Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn.

Douglas (affides.)

Ha! hvad seer jeg! Jeg skal det hævne!

Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn!

Rodrik (til Malcolm.)

Lad mig dig til Velkomst favne!

Snart vi gaae til Kampen ud.

O hvad kan mit Hjerte favne,

Med en Ven og og med en Brud!

Malcolm.

Ha! en Brud! og hvem?

Rodrik.

Du vide . . .

Douglas (affides.)

Hvilket Spørgsmaal!

Rodrik.

Ved min Side

Staaer min Brud, staaer min Eline.

Malcolm.

Udbrig!

Douglas.

Ha!

Malcolm.

Nei!

Rodrik.

Hvilken Mine!

Elina (til Rodrik.)

Aldrig, aldrig Lykken svige!
Stedse blomstre dig dit Held!
Det var saa, han vilde sige.

(affides.)

Ha! hvor martres dog min Sjæl!

(til Malcolm.)

Malcolm! o skaan dog en frygtfuld Pige!
D vær taus! betænk dit eget Vel!

Rodrik

(affides, med et Blik paa Malcolm og Elina.)

Ha Tanke som plager mit bankende Hjerter!
Jeg fatter din Smerte
Du vækker min Sands.

Rodrik og Douglas (affides.)

Ha Tanke &c.

Elina og Malcolm

(affides, med et Blik paa Rodrik.)

Ha Tanke som plager mit bankende Hjerter!
Han fatter din Smerte,
Du vækker hans Sands.

Margarita (ligeledes.)

Ha Tanke som plager hans bankende Hjerter!
Han fatter din Smerte,
Du vækker hans Sands.

Douglas og Rodrik (affides.)

Om Frygten og Haabet en Taage sig lægger
Dg skjuler og dækker,
D Fremtid, din Glands!

Elina, Margarita, Malcolm, Rodrik, Douglas,
og Chor af Krigere og de unge Piger.

Om Frygten og Haabet &c.

Syttende Scene.

De Forrige. William. Chor af Barder.

William.

Paa hine fjerne Høie
En Fane seer vort Die.

Chor af Krigerne og de unge Piger.
Ha Fienden!

Douglas.

Lad os ei vie!

Rodrik.

Afsted! lad os med Eyst
Til Seir, til Død os vie!

Elina (affides.)

Kan intet mig befrie,
Intet mig skjænke Trøst?

Malcolm, Rodrik, Douglas (affides.)

Min egen Sorg nu tie!

Tale skal Wrens Røst!

Rodrik (til Barderne.)

Til Sang hæver nu Stemmen, til hellig Sang, o Skjalde!
Den Mod og krigerst Flamme skal i vort Bryst fremfalde.

(til Krigerne)

Og naar det Tegn I høre, hvis Brag alt ofte lød,
I sværge, mig at følge til Seier eller Død!

I sværge 2c.

Douglas (til Krigerne.)

I sværge, ham at følge til Seier eller Død!

Chor af Krigerne.

Vi sværge, ham at følge til Seier eller Død!

(En Hovedsmand bringer et gammelt R kæmpestjold af usæd-
vanlig Størrelse (Tremmors Skjold, ifølge et Sagn
hos de gamle Britter), stiller det iveiret og slaaer tre
Gange derpaa med sin Landse. Alle Krigerne besvare
Tegnet ved at slaae paa deres Skjolde).

En Barde.

Den hellige Glands i Fædrenes Spoer
Ser viser den Bei, hvor Laurbærret groer.

Chor af Barderne.

Den hellige Glands i Fædrenes Spoer
Ser viser den Bei, hvor Laurbærret groer.

See Skygger af Helte

Med Staalet ved Belte!

De drage saa taus de flammende Sværd,

Dg Sønerne vinke til blodige Færd.

Margarita.

Naar Seiren er vunden i blodige Færd,

Da favnes hver Brudgom af Bruden saa kjær.

Chor af de unge Piger.

Naar Seiren er vunden i blodige Færd,

Da favnes hver Brudgom af Bruden saa kjær.

Margarita. Chor af de unge Piger.

Da slynger sig Myrthen om Krigerens Sværd.

Chor af Barder.

See Skygger af Helte med flammende Sværd!

De Sønerne vinke til blodige Færd.

Rodrik.

Til Baaben tappre Venner!

(Et glimrende Meteor viser sig paa Himlen. Alle staae forbausede.)

Alle.

See Himmelen brænder!

O herlige Glands!

Rodrik.

Sit Tegn den os sender

Paa Seierens Krands.

Malcolm. Rodrik. Douglas. William.

Chor af Krigerne.

Op, o Venner! til Baaben, o Venner!

Nu drager det flammende Sværd!

Elna. Margarita. Chor af de unge Piger.

O Himmel! du skjærme de modige Venner!

Beslign deres Sværd!

Chor af Barderne.

See Heltenes Skygger med flammende Sværd!

De Sønnerne vinke til blodige Færd.

(Elna gaaer, fulgt af Margarita og de unge Piger. Rodrik i Spidsen for en stor Skare Krigere, Malcolm i Spidsen for sine, og andre Hovedsmænd, hver i Spidsen for sin Skare, fordele sig til alle Sider, saa at hele Scenen er bedækket af Krigere, og marchere bort.)

A n d e n A c t.

Skuepladsen forestiller en tyk Skov. Paa høire Side er der Indgang til en Grotte.

Første Scene.

Margarita. Chor af de unge Piger af Elnas Folge.

De bære Kuffer, Kurve, smaa Kasser o. s. v., indeholdende Kostbarheder, som de ville bringe i Sikkerhed.

No. 10.

Chor, Recitativ og Arie.

Chor.

Tys! Her, paa denne Plet,

Her vi vil os skjule.

Tys! ingen aner det.

Her er en Hule.

Ingen vil her os naae.

I denne Hule

Vi vil os skjule.

Did lad os gaae!

Margarita.

Her den er, den skjulte Grotte.
 Her skal os Krigens Torden ikke finde.
 Her disse Kostbarheder
 I Skjul vi bringe.
 Snart vil Elina tye til os;
 William, den kjække, vil hendes Gang ledsage.
 Lad os nu bringe
 Til Himlens Gud vor Bøn paa Andagts Binge!

Himlens Gud! lad ei dit Dre
 For min bange Røst sig lukke!
 Lad mit Hjertes Bøn dig røre!
 Lad det ikke længer sukke
 For Elinas Fred og Ro!
 Men, o Himmel! Alt Gen sig nærmer.
 Ha hvem er det? Hvo mon os skjærmer?
 Lær da Fienden hid sig snige?
 Af! er Frelsen ikke nær?

Chor.

Vær ei bange, stakkels Pige!
 Det er William, han er nær.

Margarita.

Troost dig da, mit bange Hjerte!
 Endt er al din Frygt, din Smerte,
 Naar Elina sikker er.

Chor.

William kommer; dæmp din Smerte!
 Snart Elina sikker er.

Anden Scene.

De Forrige. Elina. William.

Margarita.

Der er hun! O, saa være Himlen lovet!

Elina.

Det være den, naar ei blot mig den frelser,
Men Malcolm og min Fader.

Margarita.

Er da Douglas . . .

Elina.

I Kampens Hede.

William.

Det seer misligt ud.

Dog end kan Himlen lede til det Bedste.
De kongelige Tropper trænge frem
Med overlegen Styrke. Bore Folk
Som Løver kjæmped, men tilsidst de vege;
Nu Fienden dem forfølger. Neppe Douglas
Saae Tingen tage sig en Bending, før han
Bevæbnet steg til Hest og fløi til Kampen.

Elina.

O William! iil med Lynets Fart tilbage,
Og bring mig Budskab om min Faders Skjæbne!

William.

Jeg lyder dig.

Elina.

O skynd dig!

(William gaaer).

Margarita.

Lad os andre

I Grotten søge Skjul!

(Margarita og de unge Piger gaae ind i Grotten. Elina vil følge.)

Tredie Scene.

Elina. Malcolm kommer hurtig, og holder Elina tilbage.

Malcolm.

O min Elina!

Bliv her, jeg dig besværges.

Elina.

Malcolm! Himmel!

Hvad bringer du for Budskab?

Malcolm.

Kampen tier

En liden Stund. Først vege vore Folk,
Men Douglas kom, foreente sig med Rodrik,
Dg satte Mod i Krigerne. Derpaa
De gjorde tapper Modstand, dreve Fienden
Tilbage til det Punkt, hvorfra han kom,
Dg toge flux en bedre Stilling ind
Paa Spidsen af en Klippevæg. Saalunde
Sik vi lidt Pusterum. Imidlertid
Forstærker Kongen sine Tropper. Snart
Begynder Kampen atter. Hvad dens Udfald
Vil blive, veed man ei. Derfor jeg kommer,
For selv at see, du er i Sikkerhed.
Lad denne Grotte byde dig sit Skjul.
Naar Slaget først er vundet eller tabt,
Saa vender jeg, ifald mit Liv er sparet,
Tilbage her, for enten at forkynde
Dig Seiren, eller frelse dig blandt Fiender.

Elina.

O Malcolm! hvis i Sandhed du mig elsker,
Saa lad mit Liv dig være mindre kjær,
End det jeg skjælver for: min elskte Faders.

Malcolm.

Din Fader! ja, min Arm skal ham beskjærme.
For ham jeg kjæmpe vil, men døe for dig.

Elina.

Min elskte Ven! Jeg holde skal mit Løfte,
Til Døden bort mig kalder.

Malcolm.

Min Elskov tro, jeg seirer eller falder.

No. 11.

D u e t.

Elina.

Elfte! jeg dig bevarer
 Min Tro, min Kjærlighed.
 Tiltrods for Død og Farer
 Jeg dig at elske veed.

Malcolm.

Elfte! jeg dig forlader;
 Til Kampen maa jeg ud:
 Jeg frelse vil din Fader,
 Og vinde mig min Brud.

Elina.

Men endes dine Dage?

Malcolm.

Døer jeg med falig Trøst.

Elina.

O tøv dog!

Malcolm.

Jeg bort maa drage.

Uk, alt for korte Lyst!

Elina.

Elfte! kom da med Seir tilbage!
 Kom til Elinas Bryst!

Begge.

Himmelske Fryd i Elskovs Favn,
 Naar Kampens Torden tier!
 Kjærlighed efter lange Savn
 Min Længsel sødt befrier.
 Elskov er Seirens bedste Løn,
 Dens Krands er evig grøn.

Malcolm.

Farvel! jeg gaaer til Kampen ud.

Elina.

Kom snart som Seiersbud

Hjem til din Brud.

Malcolm.

Himmel, o styrk min Arm!

Elina.

Kom til den Elftes Barm!

Begge.

Himmelfke Lyft &c.

(Malcolm river sig løs, og iler bort. Elina gaaer ind i Grotten.)

Sjette Scene.

Hubertus. En Hyrde.

Hyrden.

Jo, Herre, det er rigtigt. Her er Stedet,
 Hvor Douglas har sin Datter skjult, af Frygt
 For Kampens Udfald, som man ei kan vide.
 Men vildsom Egnen er, og Skoven tyk;
 Her er ei let at finde Nogen. Længer
 Jeg kan ei føre dig; jeg maa tilbage
 Til Børn og Hustrue, for at skjærme dem
 Mod Krigens Voldsomheder.

Hubertus.

Gaae, min Ven!

Jeg trænger ikke længer til dit Følge.
 Naar her kun Stedet er, jeg nok skal finde
 Det Spoer, jeg søger. Tag en ringe Gave
 Til Løn for din Uleilighed.

(Giver ham en Pung.)

Hyrden.

Hvad seer jeg?

O hvilken kostbar Gjenstand! Hav Tak!

Hubertus.

Farvel!

(Hyrden gaaer.)

Femte Scene.

Hubertus allene.

No. 12.

Cavatina.

Hubertus.

O Kjærligheds Flamme, som tænder mit Hjerte!

Din Bellyst, din Smerte

Betvinger mit Bryst.

For dig har jeg trodset de truende Farer;

Dog neppe besvarer

Du venlig min Røst.

Kun eengang at nærmes den Ild, som fortærer,

Er hvad jeg begjærer,

Er ene min Trøst.

Mens Sværdet hviler, Tiden jeg benytter,

For kun engang endnu at see dig, Pige,

Hvis Skjønhed har fortryllet dette Hjerte!

O! hvis du lyde vil min sømme Villie,

Skal Slagets Udfald, hvad det ogsaa bliver,

Dog ei berøre dig med fiendtlig Haand.

I Sikkerhed jeg bringe vil den Elskte —

Den Elskte? — Ja, saa tør jeg hende kalde. —

Men elsker hun igjen? — O søde Haab,

Bliv snart til Bished! Hendes Ord og Tale

Mig syntes Elskovs Sprog. Hun affkyer Rodrik;

Subertus.

Det er besluttet! Grotten jeg betræder.

(Vil gaae derind.)

O Himmel! Er det muligt! Du, Elina!

Elina.

Hvad seer jeg? Søgeren!

Subertus.

Den samme Søger,

Mod hvem du Gæstfrihedens Bud har opfyldt,
Dg som, fra samme Stund, hvori han saae dig,
Maa, Sommerfuglen lig, bestandig sværme
I tætte Cirkler om dit hulde Lys.

Elina.

Hvad vil du her? hvad søger du?

Subertus.

Kun dig!

Elina.

Hvorledes? Uforsigtige! du veed ei,
At Krigen raser med sin brede Fakkell?
Hvor tør du vove dig til disse Steder,
Som Fremmed her i Landet? Hvis du bøder
Med Livet for din Dristighed? O Himmel!

Subertus.

Saa vilde da min Død bedrøve dig?

Elina.

Dg derom kan du spørge?

Subertus.

Min Tilbedte!

Min Elskede!

Elina.

Ha-tal ei saa!

Subertus.

Hvorfor ei?

Elina.

Du mig behagede; saasnart jeg saae dig;
 Jeg fatted Tillid til dig, Venskab for dig.
 Min hemmeligste Tanke lokked du
 Mig halvt af Hjertet ud. Nu vil, nu bør jeg
 En heel Fortrolighed dig skænke.

Subertus.

Tal!

Elina.

Mit Hjerte bundet er.

Subertus.

D siig, til hvem.

Elina.

Jeg elsker Malcolm, elsked ham alt længe.

Subertus.

Ha Malcolm! den Forræder, som er flygtet,
 Og har Forstærkning bragt til Rodriks Hær!

Elina.

Du veed det alt?

Subertus.

Jeg veed det.

Elina.

D saa døm ham

Da mildere! Bør ei saa streng imod ham,
 Som Kongen selv vel neppe vilde være.

Subertus.

Hvorledes? Kongen? Skulde han ei hævne
 Slig sort Forbrydelse?

Elina.

Jo, Majestæten

Har Ret dertil, men ogsaa til Benaading.
 Kong Jacob er en mild, en naadig Herre;

Han kjender Kjærlighed, har selv erfaret,
 Svortil dens Magt forlede kan en Yngling.

Subertus.

I Sandhed, Kjærlighedens Magt er stor,
 Og stort er Offeret, som den kan bringe.
 O Pige! hvi har jeg dig misforstaaet!
 Skal jeg herefter, uden Haab, forgjæves
 For denne Skjønhed sukke?

Elina.

O tie dermed! Jeg bør mit Dre lukke.

No. 13.

Finale.

Elina.

Kjærlighed bør forstumme;
 Nu jeg til Venskab trænger,
 Giv dette mig til Pant!
 Tal ei om Elskov længer;
 Nu jeg til Venskab trænger,
 Giv dette mig til Pant!

Subertus.

Hvorfor, hvorfor, o Grumme,
 Saa længe mig fortie
 Den som dit Hjerte vandt?
 Du kan dig let befrie
 For mig, for mig, o Grumme!
 Men af hvad Grund fortie
 Den som dit Hjerte vandt?

Elina.

En Fremmed jeg maatte frygte.

Subertus.

Men jeg dig spurgte.

Elina.

Jeg troede, du dermed spogte.

Subertus.

Ha Grumme!
 Jeg salig blive Kunde
 Ved den Elftes Favn;
 Men nu, nu lad mig gaae tilgrunde
 Ved dette bittre Savn!

Elina (affides).

Himmel! o skal din Harmes
 Stedse forfølge mig?
 Giv ham dog Fred, den Arme!
 O Himmel, jeg beder dig.

Subertus (affides).

Hjerte, saa giv dog efter!
 Gjør hende lykkelig!
 O Himmel! giv mig Kræfter,
 Lad mig beherske mig!

(Til Elina.)

Du seirer. Farvel! Din Følelse jeg agter.

Elina.

Du gaaer alt?

Subertus.

Med Smerte jeg betragter
 Den Skjønheds Glands, hvis Blik mig Strenghed spaaer.

Elina.

Hvis i din bittre Klage
 Min Skjønhed Aarsag er,
 Er Skjønhed mig til Plage,
 Livet mig til Besvær.

Subertus.

Nei, Gulde! du skal blive
 Lykkelig snart igjen.
 Til Pant lad mig dig give
 Et Smykke fra din Ben.

(tager en Ring af sin Finger).

Elina.

Hvordan?

Subertus.

Seg Kongen frelste paa Randen af hans Grav,
Til Løn derfor en Guldring huldt han mig gav.
Der! tag den!

(Iætter hende Ringen paa Fingeren).

Hvis nogen Fare truer
Dig, hvad eller een af Dine,
Paa hurtig Fod
Til Kongen du gaae med Mod!
Saasnart den fjendte Ring han skuer,
Vil han med venlig Mine
Sig over dig forbarme,
Skjenke dig Hjelp og Trøst.

Elina (affides.)

Han trøster mig, den Arme!
Selv er han uden Trøst.

Han trøster mig 2c.

Subertus (affides.)

Kun Taarer har jeg Arme!
Lette de skal mit Bryst.

Syvende Scene.

De Forrige. Rodrik kommer ind i Baggrunden,
uden at sees af Subertus og Elina.

Rodrik (affides.)

Himmelen sig forbarme!
Hvad maa mit Døie skue!
Lad Hævnens vrede Lue
Nu fylde dette Bryst!

Elina (affides.)

Han trøster mig 2c.

Subertus (affides.)

Kun Taarer har 2c.

Rodrik (til Subertus.)

Nævn dig! hvo er du?

Elina (affides.)

Ha Rodrik!

Rodrik (som før.)

Hvo er du?

Subertus (affides.)

Rodrik! Ha, hvilket Møde!

Elina (affides.)

Ha grumme Stund!

Rodrik.

Er du Alpiner? af denne Clan?

Subertus.

Jeg hader

Endogsaa Navnet.

Rodrik.

En Stridsmand af Kongens Hær?

Subertus.

Det er jeg.

Rodrik.

Hvorledes?

Elina (til Subertus.)

D vogt dig!

Subertus.

En Stridsmand

Som hverken frygter

Dig eller din Fjædsfæle.

Rodrik.

Fjædsfæle?

Elina (til Subertus.)

Min Ven! o vogt dig! o dæmp dit Mod!

Min Ven &c.

Rodrik.

Hvilket forbovent Sprog!

Du skal betale med dit Blod.

Subertus.

Skjælv for min Arm, mit Mod!

Rodrik.

Du trygler ei om Naade?

Subertus.

Hvor er Forræderfaren?

Kald dine Benner frem!

Mit Mod skal trodse Faren,

Jeg frygter ei for dem.

Rodrik.

I Kjemper, som jer skjuler

I Skov og Huler,

Kommer! jeg byder.

Ottende Scene.

De Forrige. Chor af Clan-Alpinske Krigere,
som laae skjulte bag Træer og Buske, og nu pludselig reise sig,
komme frem, og i et Dieblig opfylde hele Scenen.

Chor.

Dit Bink Enhver adlyder.

Rodrik (til Subertus.)

Nu, Praler, vis Mod, om du formaaer!

Eline (affides.)

O gode Himmel!

Rodrik.

Nu tøm dig

Bed Syn af disse Klinger!

Dit Dvermod jeg tvinger,

Din Straf dig forestaaer.

Eline (til Krigerne.)

O standser!

Subertus (til Rodrik.)

Er Du en Krieger?

Eline (som før.)

O tilbage, tilbage viger!

Subertus (som før.)

Nei! en Røverfloek er denne,

Kun saa den nævnes kan.

Rodrik (til Krigerne.)

Tilbage! Jeg selv allene
Skal tæmme den usle Praler.

Subertus.

Et Raaben, et Sværd mig giver!

Rodrik. Subertus.

Til Dvekamp! Til Dvekamp!

Elina.

Hører, o hører min bedende Stemme!

Subertus. Rodrik.

Jeg kan mig ikke tæmme;
Ha du er Dødens Mand!

Elina (til Begge.)

D slukker Hævnens Blød!

Lad Sværdet tie!

Kun jeg til Dfferdød

Mig selv bør vie.

Mit unge Liv med Lyst

Skal være Maalet;

Ha, vender Staalet

Mod dette Bryst!

Mit unge Liv &c.

Subertus (til Rodrik.)

Lad flamme Hævnens Blød!

Ei Sværdet tie!

Til Kamp paa Liv og Død

Vi skal os vie.

Snart i min vilde Lyst

Jeg staaer ved Maalet,

Dg borer Staalet

Dybt i dit Bryst.

Elina.

Ha, vender Staalet

Mod dette Bryst!

Subertus.

J vilde Lyst
 Seg staaer ved Maalet,
 Og borer Staalet
 Dybt i dit Bryst.

Rodrik (til Subertus.)

Med flamme Hævnens Blod 2c.

Elina.

Seg kan ei skjule meer min Frygt, min Smerte,
 Mit arme Hjerte
 J Skræk forgaaer.

Subertus.

Seg kan ei skjule meer min vrede Smerte,
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faaer.

Elina.

Seg kan ei skjule meer 2c.

Subertus. Rodrik.

Seg kan ei skjule meer min vrede Smerte,
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faaer.
 Til Tvekamp! Til Tvekamp!
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faaer.

Chor.

Med dristig Tale.
 Du vel kan prale,
 Men Rodriks Sværdslag dig forestaaer.
 Seg kan ei skjule meer min vrede Smerte,
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faaer.

(Rodrik og Subertus ite hurtig ud til samme Side; Elina og
 Krigerne følge efter).

Tredie Act.

Samme Decoration som i anden Act.

Første Scene.

Margarita. William kommer hende imøde.

Margarita.

Nu, William, nu? hvad bringer du for Budskab?

William.

Alt Alt er tabt.

Margarita.

O Gud! jeg forudsaae det.

William.

Rodrik er falden. Med sit Blod bestænket
Nu ligger Skotlands unge Haab paa Baare.
De Kongelige Tropper have vundet
En afgjort Seir. Farvel, vor Stammes Frihed!

Margarita.

O Jammer! — hvor er Douglas?

William.

Ingen veed det.

Margarita.

Mon ogsaa han er falden?

William.

Gid han var det!

Langt heller død end fangen af Kong Jacob!
Min gamle Herre kjæmped som en Løve
I fyrig Ungdomskraft. Hvo ham sig nærmed,
Det være Ridder eller Svend, var vis paa
At blive Ravnes Bytte.

Anden Scene.

De Forrige. Malcolm (med forstyrret Udseende, og uden Hjelm paa Hovedet).

Malcolm.

Min Elina!

Elina, kom! her er ei Tid at spille.
Hvis jeg skal frelse dig fra Død og Fare,
Saa tøv ei, kom!

Margarita.

Ulykkelige! fat dig!

Elina er her ei.

Malcolm.

Hvordan? Hvor er hun?

Margarita.

Da Budskab bragtes os, at Seiren vendte
Sig mod Kong Jacobs Fane, og at Douglas
Lig en Fortvivlet Kæmpede, saa foer hun
Til Valpladsen afsted, for der at døe
Ved Siden af sin Fader.

William.

Saa, jeg skued

Den Rasende, fortvivlet styrted hun
Sig mellem dragne Sværd. Men da hun ikke
Sin Fader fandt, og Ingen kunde give
Bested om, hvor han var, saa tog hun Flugten
Hen over høie Klipper, og forsvandt.
Om hun er sluppen bort, hvad eller om hun
Har Døden fundet, veed jeg ikke.

Malcolm.

Himmel!

Saa knuus mig da! thi slukket
Min sidste Livsgnist er, mit Haab er brukket!

N^o. 14.

Arie med Chor.

Malcolm.

Dødens Engel! end min Smerte!
 Du kun bringer til Ro mit Hjerte.
 Skal jeg leve med bittre Længsler,
 Savne den, som var min Lyst?
 Jorden ei længer min Tanke fængsler,
 Af, forsvunden er min Trøst!

(Man hører krigerisk Tummel bag Scenen).

Margarita. William.

Hør Tummel!

Malcolm.

Hvo kan det være?

William.

En fiendtlig Flok.

Margarita.

O Gud!

Tredie Scene.

De Forrige. Chor af kongelige Krigsmænd.

Malcolm.

Til Baaben!

(til Krigerne.) Tilbage!

Chor.

Dig, uden Modstand, til Fange vi tage.

(de afvæbne Malcolm.)

Vor Konge har seiret; Alle vige.

Følg os!

Malcolm.

O vee mig Ulykkelige!

O min Brud! farvel nu for evig!

Lad kun Skjæbnen drage

Sit vrede Flammesværd!

Min Barm skal ei forsage,
 Thi Frelsens Stund er nær.
 Margarita. William. Chor.

Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit brede Flammesværd!

Malcolm.

Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit brede Flammesværd.
 Min Barm skal ei forsage,
 Thi Frelsens Stund er nær.
 Margarita. William. Chor.
 Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit brede Flammesværd!

(Malcolm føres bort af Krigerne. Margarita og William følge efter.)

Skuepladsen forandres til en Plads udenfor det kongelige Residensslot Stirling.

Sjerde Scene.

Douglas i fuld Rustning.

Saa vidt er jeg da kommen. Her jeg staaer alt
 Ved Kongens Slot. Velan, min Plan er fattet!
 Alt har jeg tabt, kun ikke Kjærligheden
 Til dig, min Datter! D paa hvilke Steder
 Omvanker du paa bange Fod? Mon Himlen
 Dig Liv og Frihed sparer? Er du fangen
 Af Kongens Mænd? Ha skrækkelige Tanke!
 Din Faders Brøde skal dog ikke straffes
 Paa dig, Ustyidige! Det er besluttet:
 Jeg giver selv mig i Monarkens Vold,
 Saa kan han straffe mig med Skændselsdød,
 D! men Elina vil han skaane! Ja,

Naar jeg frivillig stiller mig for Retten,
 Saa nægter han mig ei min sidste Bøn:
 Tilgivelse for en uskyldig Datter. —
 Ha Stirling Slot! det er ei første Gang
 At Blodet af en Douglas Dig bestænker.
 Din Blok, din Dre kræver Adelsblod;
 Alt ofte flød det her for Bøddelhaand. *)
 Lad det paany da rinde!
 Naar alt er tabt, kan Livet ei mig binde.

No. 15.

Cavatina.

Frihedens Morgenrøde
 Svandt som en Luftgestalt.
 Modrik i Kampen faldt.
 Oldingens Liv er øde,
 Hans Haab, hans Venner døde,
 Hans Grav sig aabner alt.

Et Lys dog atter
 Mig vinker mellem dunkle Skygger,
 Naar ved min Død jeg kun betrygger
 Dit Liv, min Datter!

(Der ringes med Klokkerne fra Slotstaarnet.)

Ha disse Klokkers Lyd er mig bekjendt
 Som gamle Benner's Røst; den har mig ofte
 Til festlig Glæde kaldt. Kong Jacob holder
 I dag en Høitid for den vundne Seier.
 Jeg saae paa Veien Riddersmænd og Damer
 Til Borgen gaae. Saa er her vist Turnering
 Og Ridderspil. Nu vel, saa skal ei Synet

*) Paa Stirling Slot var fordum een af Douglas's Forfædre
 bleven myrdet, og fire andre Adelsmænd halsbuggede.

Af mig idag forstyrre Festen. Dog —
 Hvad hindrer mig at slaae Bisiret ned,
 Og ukjendt tage Deel i Ridderspillet?
 Det vil jeg gjøre. Jacob skal erfare
 Om Douglas Arm, hvis Kraft han tidt beundred,
 Da han som Barn ved den blev oplært i
 At føre Sværdet, om den Styrken gjemmer
 I sine gamle Sener,
 Og om den end Berømmelse fortjener.

(Slaaer Bisiret ned, og gaaer ind i Borgen.)

Skuepladsen forandres til en pragtfuld Sal paa Stirling Slot,
 med den kongelige Throne, samt Galerier og Skranter for
 Tilskuerne ved Festen.

Femte Scene.

Under en Marche, som indleder det følgende Musiknummer,
 optræde: Chor af kongelige Krigsmænd, Chor af
 Riddersmænd og Damer, Pager, Hoffolk, Borgere og
 Bønder. Under Marchen indtræder Kongen (i Ridders-
 dragt) med sit Følge, og bestiger Thronen, som omgives af
 Riddere og Pager.

No. 16.

C h o r.

Krigerne.

Konge! din Fest vi feire,
 Her som paa Wrens Markt;
 Thi stor du er ved Seire,
 Og elsket som Monark.

Du leve! Du leve!

Længe vor Konge leve!

Til gamle Skotlands Ære,
 I Krig som og i Fred,

Gid længe Du maa være
 Dit Folks Lyksalighed!
 Du leve! Du leve!
 Længe vor Konge leve!

No. 17.

Ballet og Pantomime.

En Dands, hvori Personer af begge Kjønn tage Deel, aabner Festen. Derpaa træder en Herold, ledsaget af en Trompeter, hen for Kongens Throne, og udbeder sig hans Befalinger. Kongen befaler, at Ridderspiillene skulle tage deres Begyndelse. Herolden lader Trompeterne give Signal. Tilskuerne indtage de for dem bestemte Pladser i Gallerierne og Sfranterne. En Ridder fremstiller sig, og lader udgaae en almindelig Dpfordring til at prøve Nævekamp med ham. I Begyndelsen er der ingen som melder sig. Derpaa fremtræder Douglas, med nedslaget Visir, og modtager Udfordringen. Begge de Kjømpende gjøre deres Compliment for Thronen, hvorpaa Herolden lader Trompeterne give Signal til Angreb. Begge de Kjømpende begynde at brydes, og Douglas bliver Seierherre, hvorpaa Herolden lader Trompeteren give et Signal til at denne Kamp er endt, og fører Douglas hen for Thronen, hvor han knæler ned. En Page bringer Kongen en kostbar Ring i en Guldskaal. Kongen tager Ringen, og giver den til Douglas, som bevidner Kongen sin Taknemmelighed, reiser sig og vil gaae. Men en anden Ridder fremstiller sig, og udfordrer Douglas til Kamp paa Landse. Han modtager Udfordringen, og denne Kamp, hvori han atter bliver Seierherre, begynder og ender med de samme Formaliteter, som den forrige. Knælende for Kongen, modtager han af dennes Haand en Guldfjede, som en Page bringer paa en rigt broderet Pude. Endelig fremstiller sig en tredje Ridder, endnu mere stolt og

trodsende, end de to første, og udfordrer ham paa Sabelhug, for at hævne hine. Kampen-begynder med de samme Formaliteter, som nys; men den er mere haardnakket, og varer længere. Tilfids bliver dog Douglas tredie Gang Seierherre, og forfølger sin flygtende Modstander. Herolden lader blæse Signal til at Kampen er endt. Douglas vender tilbage, og proclameres som Seierherre ved Ridderspillene. Han knæler tredie Gang for Kongens Throne, og modtager i Belønning en Pung fyldt med Guld. Han reiser sig, betragter den med Foragt, og kaster den langt ud imellem Ridderne og Folket, saa at Guldpengene flyve ud af den. Alle staae forbausede; Kongen reiser sig, stiger ned af sin Throne, og gaaer hen til Douglas.

No. 18.

Recitativ og Chor.

Kongen (til Douglas).

Hvorledes? forsmaaer du en kongelig Gave?
Ha tal nu, du Stolte, tilkjende dig giv!

Chor af Krigere, Riddersmænd og Damer.
Hvilken Frækhed! han Gaven foragter.
Ha! denne Stolthed vil koste hans Liv.

Kongen.

Hvo er du, o Ridder, som Trods mig tør byde?
(Douglas slaaer Bisiret op).

Chor.

Ha! hvad seer jeg! Det er Douglas!
Hvo redder nu hans Liv!

Kongen.

Forræder? Bover du dig her at vise.

Douglas (knælende).

Seg selv, o Herre! bringer dig mit Hoved;

Giv mig den Straf, jeg har fortjent; men lov mig,
O Konge, du beskærme vil min Datter!

Kongen (affides.)

Hans Datter! ha! —

(til Douglas.) Hvorledes har du vovet
Bed Kongens Fæst at møde, du hvis Nærhed
Maa bringe Glædens Lyd til at forstumme?

Douglas.

O Jacob! førend jeg mit Hoved bragte
Til din Bødler, først jeg vilde prøve,
Om hver Erindring fra din Barndoms Tid
Var ganske slettet ud; jeg havde ventet,
At du mig kjendte, før jeg viiste mig
Med blottet Ansigt. Jacob, hvem jeg lærte
At brydes, og at bruge Sværd og Landse,
Han, tænkte jeg, vil kjende mig i Legen
Med ridderlige Vaaben, naar han skuer
Min ham bekjendte Kraft og Færdighed.
Men Haabet slog mig feil. Hvad jeg som Lærer
Dig været har, du glemte,
Og kun min Brøde din Erindring glemte.

Kongen (bevæget.)

Ha Douglas!

(pludselig forandrende sin Tone.)

Dog — jeg vil ei høre mere.

Reis dig! Forræderiet vil jeg straffe. — Vagt!
Bring ham i Fængsel.

(Douglas føres bort af Vagten.)

(affides.) Stille,

Min Medynk! Ingen see din Taare trille!

Sjette Scene.

De Forrige (undtagen Douglas.) Bertram.

Bertram.

Med Borgens Port, o Herre, staaer en Pige,
Dg fordrer, under hæftig Graad, at tale
Med Kongen. Denne Ring hun tog af Fingren,
Dg mig besvoer, dig strax at bringe den.
Seg kjendte, det var din.

Kongen

(idet han tager Ringen, affides.)

O! det er hende!

(til Bertram.)

Lad Pigen komme strax.

(Bertram gaaer.)

(til alle de Tilstedeværende.)

Forlader Salen,

Gaaer Alle bort, og først naar Døren atter
Seg aabner, og jer kalder, træder ind!

(gaaer ind i et Sidegemak. Alle gaae bort.)

Syvende Scene.

Naar Skuepladsen er bleven tom, træder Bertram ind med
Elina.

Bertram.

Vent her et Dieblisk. Snart kommer Kongen.

(gaaer ind i de kongelige Gemakker.)

Ottende Scene.

Elina.

O Kongeborg, hvor jeg til Livet fødtes!
Hvor mange Minder vækker Synet af dig!
Dg see dog ei saa vred paa den Forladte,

Som vover hid at bringe Bøn om Naade
 For dem hun elsker høiest: for en Fader
 Og for en Brudgom! — D men tør jeg haabe
 At denne Ring formilder Kongens Hjerte?
 Har Jægeren bedraget mig? — Umuligt!
 Det vil jeg aldrig troe!

(Man hører i Sidegemakket et Præludium paa en Harpe.)

Men hvad er dette? —

Gjenklang af Melodier!

Til kjær Erindring du mit Hjerte vier!

No. 19.

Cavatina.

Kongen,

(bag Scenen, synger til Harpen).

Mens Nattens Taager svømme
 Mod fjerne Synskreds hen,
 Seer jeg i tause Drømme,
 Elina, dig igjen!
 D kjære Drøm! din korte Lyst
 Er alt mit Haab, min Trøst.

Elina.

Hvad hører jeg! Ja det er ham, hans Stemme!
 Han nævnede mit Navn!

Tiende Scene.

Elina. Kongen.

Elina.

Der er, der er han!

Kongen.

Ja, hulde Pige, det er mig. Hvad vil du?
 Hvad søger du paa dette Sted?

Elina.

O Herre!

Saa havde jeg dog Ret; du er ved Hoffet;
Endog din Dragt mig siger det.

Kongen.

Nu vel?

Hvad er dit Ønske?

Elina.

Bring mig da til Kongen,
Men strax! Du kan, du vil det? Ikke sandt?
Erindre dig den Ring, som du mig gav,
Og Løftet, hvormed du ledsaged den.

Kongen.

Jeg fuldtvel mindes det. Dit Ønske kan jeg
Opfylde strax, thi Kongen alt sig nærmer.

(Han aabner Døren.)

Tiende Scene.

De Forrige. Alle Personerne fra femte Scene
(undtagen Douglas) træde ind.

No. 20.

Chor, Recitativ, Rondeau og Finale.

Almindeligt Chor

(som de Syngende fiendeligt henvende til Kongen.)

Hil Konge dig! vi nærme

Dit Ansyn os.

Gid Himlen dig beskjarne

Til vore Fienders Trods!

Elina.

Ha! hvad seer jeg! O Pragtsyn!
Men blandt disse hvo er Kongen?

(til Kongen.)

Ha skulde Du?..... o Himmel!
Hvor kan jeg Arme vide.....

Kongen.

Du søger Kongen? Alt staaer du ved hans Side.

Elina.

Hvorledes! Men er det muligt? —

(knæler for Kongen.)

For dine Fødder.....

Kongen (reiser hende op.)

Nei knæl ei! Jeg er din Ven;
Hvad jeg har lovet, det skal jeg tro dig holde.
Hvad er dit Ønske?

Elina.

Herre! du veed det:

Min Faders Liv.

Kongen.

Din Fader

Har mig fornærmet, men jeg skjænker
Ham til sin Datter.

(giver Bagten et Tegn.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Douglas bringes ind af Bagten.

Kongen.

Douglas, kom hid!

(til Elina.)

Omfavn ham!

(til Douglas.)

Var Bothwell atter!

(til Bagten.)

Hent Malcolm hid!

(Bagten gaaer.)

Elina.

O Herre.....

Kongen (afbrydende hende.)

Seg ei tilskæder
Raade for den Forræder.

Tolvte Scene.

De Forrige. Malcolm bringes af Bagten.

Eliua.

Frels ham, o Himmel!

Malcolm.

Eliua! ha bittre Dval!

(knæler for Kongen.)

Kongen.

Unge Forræder! skjælv kun for Kongen!
Straffe jeg bør din Brøde,
Forræder = Brøden!

Malcolm.

Ja, Konge! send mig til Døden!

Kongen.

Nei, thi jeg tænker

At slutte dig, Forræder, evig i Lænker!

(tager sin Halskjede af, og hænger den Malcolm om Halsen.)

Nu reis dig!

(Malcolm reiser sig.)

Had

Med denne Kjede mig fængsle dig.

Rækker mig Haanden!

(føier Malcolms og Eliuas Hænder sammen.)

Held eder begge!

Eliua og Malcolm.

O Mildhed!

Chor.

Raadige Konge!

Kongen.

Ønsker du meer, o Pige?

Elina.

Intet, Herre! thi mit Held er uden Lige,

Lykken smiler, o sjeldne Lyst!

Men forgæves vil Læben stamme

Mit taknemmelige Hjertes høie Flamme;

Hvad jeg føler, det forstummer i mit Bryst.

Lad da nu min Taushed tale!

Ingen Ord min Tanke male.

Herker! hør min svage Røst:

Dig jeg fylder mit Liv, min Lyst.

Chor.

Sorgens blege Lys vil dale;

Haabet stiger nu med Lyst.

Elina.

Al Salighed i Livet

Er mig tilbagegivet:

En Brudgom og en Fader

Seg trykker til mit Bryst.

Alle.

Lykken os ei forlader,

Bringer os Haab og Trøst.

Elina.

Al Salighed &c.

Malcolm. Douglas. Bertram. Chor.

Hil dig, o Landets Fader!

O Himmel, hør vor Røst!

